

CAMILLE CLOUDS

power-brevkasse

Nu med bøger!

Hej Camille

Jeg er en super glad, utilfreds dansker, som er opvokset i et pinefuldt velfungerende hjem i Hillerød. Jeg er gift med Susanne, som lige som jeg selv også er super glad og utilfreds, og sammen har vi to dejlige børn, der står glade og utilfredse op hver morgen. Vi er generelt glade og taknemmelige for vores utilfredse liv, men nogle gange synes vi alligevel, hverdagen bliver lidt grå. Vi har derfor forsøgt at finde ting vi kunne hade sammen i weekenderne der kunne »spice« vores forhold op. Det sidste halve år har vi hadet alt muligt – fra velferdsstaten, til folk der strikker, men vi mister hurtigt interessen og falder i søvn. Nu tænkte jeg så, at det måske var en idé at hade litteratur? Hvad siger du til det? Og er der noget særligt litteratur, du kunne anbefale at hade? (uden at det går ud over vores glade og utilfredse dagligdag.)

Jens Erik Plov.

Hej Jens Erik.

Had er vigtigt, og du kan få det helt gratis på biblioteket uden at sætte dit glade og utilfredse liv over styr. Jeg anbefaler især at hade digteren Hammers nye digtsamling *Penge-toget*. Fy for helvede!

Hej.

Jeg leder efter en forfatter, der vil skrive en bog om mig. Jeg er en spændende person fra Birkerød, der siden barnsben har gået til psykolog med opdigtede problemer. Jeg har netop afsluttet et behandlingsforløb hos psykolog Gerd Magnus Hansen, hvor jeg gennem tre år har fingeret en moderbinding. P.t. tumler jeg med at starte et kortere forløb hos en psykolog med speciale i fobier (fugle, evt. med fokus på krager). Til næste år planlægger jeg et fem års forløb hos en dygtig psykoterapeut i Holte, hvor jeg vil udgive mig for at være en tysker med et faderkompleks (går p.t. til tysk). Som sagt synes jeg selv, at jeg er spændende, og jeg ville, hvis jeg var mig, spørge mig selv om, hvorfor jeg gør, som jeg gør. Men desværre er jeg en anden og kan derfor ikke spørge mig. Derfor håber jeg inderligt, at der findes en forfatter derude, der vil skrive en bog om mig i positive vendinger, så jeg en dag kunne få indblik i, hvem jeg er.

Folmer Kjølner.

Hej Folmer.

Håber hermed nogen bider på.

Camille Cloud er uddannet alt muligt forskelligt inden for alt muligt. Til daglig trækker hun dog mest på det, som hun kalder »livserfaring«. Hun har selv håndplukket en række spørgsmål fra »læsernes«. Hendes svar er helt igennem unikke og tankevækkende.

God fornøjelse.

BLÆKSPRUTTEN

Amerikanske billeder. Meget af det, Jacob Holdt fortalte i bog og lysbilledshow, var næsten for utroligt til at være sandt. Nu påstår en blogger, at det er det heller ikke.

Holder Holdt?

AF BO BJØRNVIK

Jacob Holdt er en højt mærkværdig person: Ven med alle mulige og umulige – som den moderne Jesus-figur, han er, der vil forson alle her i verden og bringe det bedste frem i dem, så de fattige oprejses og de rige og magtfulde bliver ansvarlige. Ikke for ingenting er han præsteson.

Hans KGB-fører i Danmark blev hans bedste ven – et venskab som han holder fast i, selv om han blev rasende over at opdage, at Sovjetunionen udnyttede hans *Amerikanske billeder* til propaganda mod det USA, han trods alt elsker, og især mod præsident Carters kamp for menneskerettigheder – den Carter, hvis datter han kender, og som fik ham inviteret til middag med den store mand.

For det er Holdt også – imponeret over de store og kendte her i verden og stolt, når han er sammen med dem. En skabs-snob ville nogle sige, andre at han blot vil møde alle – også de mest magtfulde. Som han så også ofte bliver venner med. Alt i alt er det overvældende mange, han er venner med.

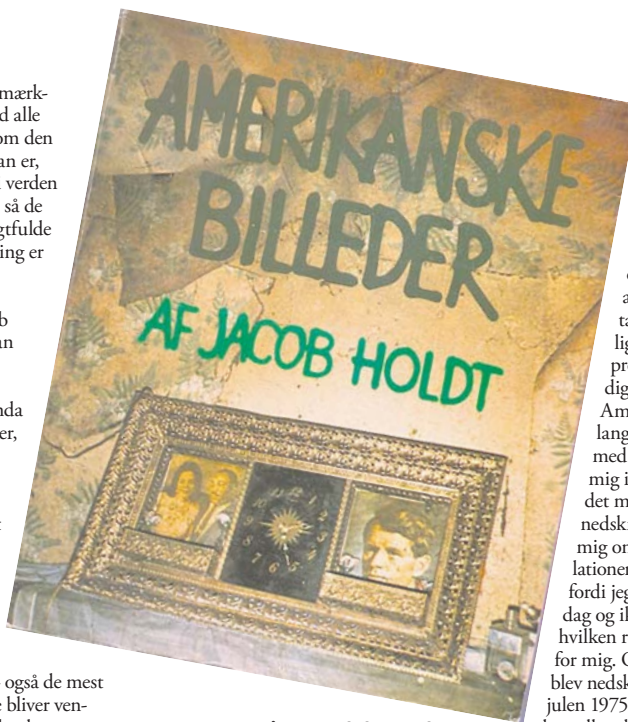
Men nu er der én, han trods alt har svært ved at blive ven med – højrefløjsbloggeren Martin Kasler, der har taget hans klassiker *Amerikanske billeder* op til ukærlig behandling og fundet ting og sager, som ikke kan passe. Dels fordi Holdt ikke kan have været på det sted på det tidspunkt, han påstår, dels fordi Holdt senere er kommet med modstridende forklaringer.

Det har Kasler skrevet en kronik om, som han her i sommer fik i hovedet igen fra dagbladet Information, der jo i sin tid trykte de første beretninger fra Holdts USA-rejse. Efter egen mening fordi han ikke lægger skjul på sin dybe modvilje mod alle venstreorienterede – og folk som Jacob Holdt i særdeleshed. Kaslers blog *Reaktionære Refleksjoner* må da også siges at ligge pænt til højre for Djenghis Khan.

Kasler har blandt andet fundet frem til, at Holdt i sin beretning om sine oplevelser i Wounded Knee i 1973 modsiger sig selv, når han på Facebook skriver, at han »for weeks were laying in cold trenches shooting at the FBI« (i ugevis lå i kolde grøfter og skød på FBI) og på sin hjemmeside skriver: »one of the Indian leaders... keeps me away from the actual struggle« (en af de indianske ledere holder mig væk fra de egentlige kampe).

Faktum er derudover, ifølge Kasler, at »den sidste skududveksling mellem Wounded Knee-besætterne og de amerikanske myndigheder fandt sted fredag den 27. april. Altså to dage før Jacob Holdt overhovedet satte fod på Pine Ridge!«

Kasler har fundet andre »uregelmæssigheder«, som han siden foråret løbende har skrevet om på sin blog, blandt andet mener han, at Holdts beretning om den sorte marxist og aktivist Popeye Jackson er fuld af »løgagtigheder« – dels om hvordan han besøgte Popeye i fængslet, dels hvordan han over

Har Holdt snydt på vægten i sin klassiker *Amerikanske billeder*?

telefonen blev advaret mod at være sammen med Popeye den aften, Popeye og hans hvide veninde blev myrdet: Først var det FBI eller sheriff Hongisto, der reddede hans liv, senere ændrede Holdt sin historie til, at det var hans hustru Annie Rush, der frelst ham.

Her er det, at man må skelne mellem hvad Holdt skriver i bogen *Amerikanske billeder*, og hvad han senere skriver/siger i andre sammenhænge. Bogen må være hovedreferencen, men Kasler skelner ikke, han inddrager alt. Holdt har ytret. Holder man sig til bogen, står der om Wounded Knee, at »det tog hårdt på mig, når kuglerne fløj over hovedet.« Så her har Kasler sandsynligvis fat i noget – at Holdt påstår at have oplevet noget, han ikke kan have oplevet.

Men angående Popeye Jackson er bogen så uspecifik, at Kaslers kritik rammer ved siden af: I bogen står der blot, at Popeye »overtalte mig til at smugle mit kamera ind i fængslet og tage disse billeder.« Og om telefon-advarslen kun, at to timer før mødet med Popeye »fik jeg så pludselig en telefonopringning om ikke at tage med Popeye hjem.« Ikke mere.

I kommentarfeltet svarer Holdt først Martin Kasler overbærende imødekomende:

»Jeg er dig faktisk enormt taknemmelig for at du gør sådan et kæmpe arbejde på at lave research på de erindringskrivelser, jeg er i gang med. Særligt mine deprimerende oplevelser i Wounded Knee har jeg i mange år lagt grundigt lag over – dels fordi de som skrevet i min bog slog mig helt ud og dels fordi jeg oplevede så utroligt mange ting siden hen. Nu hjælper du mig tilmed med datoerne for dette kapitel, som jeg pga. de mudrede omstændigheder i Wounded Knee ikke fik nedfældet i mine dagbøger.«

Men efter flere Kasler-beskyldninger mister Holdt tålmodigheden, hvilket ikke passer til hans ellers alt-forsnede holdning:

»Ha, ha, Martin, min egen kære store ordkløver. Kan du ikke efterhånden begynde at indse hvorfor ingen kan tage dig alvorligt med dine ligegyldige ordkløverier? Jeg prøver sødt og venligt at forklare dig i et langt indlæg hvordan Am. Billeder blev til gennem en langvarig vagabonderings moder med tilfældige mennesker, som trak mig ind i deres liv, og som jeg for det meste blot fotograferede uden at nedskrive detaljer om eller forhøre mig om f.eks. deres ægteskabelige relationer, børn, arbejde osv. Simpelthen fordi jeg mødte tonsvis af skæbner hver dag og ikke normalt kunne overskue hvilken relevans deres billeder senere fik for mig. Og når jeg så i mit show, der blev nedskrevet enormt hurtigt lige efter julen 1975 i min fars præstegård, fordi han allerede havde arrangeret foredrag for mig i lokale kirker og skoler kort tid efter, ikke får skrevet det nøjagtige antal dage mellem to begivenheder ned (fordi det ingen relevans har for essensen af historien og jeg ikke længere kan huske det)«.

Det lyder jo som en dårlig bortforklaring, der udmunder i, at kritikken ingen relevans har for essensen af historien.

Hvortil er at sige, at hvis der blot er pyntet hist og her – så nej. Men er der digtet ret så meget, så bryder Holdt den oprindelige »kontrakt« med læseren, som går ud på, at han fortæller om mennesker, han virkelig har mødt, og beretter så sandt som muligt om, hvad han har oplevet. Og så er han på vej ind i den gråzone, litteraturforskeren Poul Behrendt betegner som »dobbeltkontrakten« – hvor man som læser ikke på forhånd kan vide, om der er tale om fiktion eller fakta.

Derud har Kasler ikke skubbet *Amerikanske billeder*, meget virker som flueknepperi og andet svarer Holdt faktisk på i længere skrivelser til Kasler, trods sin egen påstand om manglende hukommelse.

Endelig hører det med i vurderingen af Holdts sandhedlighed, at bogens historier er dokumenteret med fotos af de omtalte personer – personer som Holdt under senere besøg opsøgte og kunne fortælle videre om i senere udgaver af bogen. Vel at mærke dem, der havde overlevet, dødsraten var høj blandt Holdts venner. Ligesom det hører med, at bogen senere udkom i USA, hvor Holdt i årevis optrådte overalt med det lysbilledshow, bogen byggede på – uden at nogen tilsyneladende har afsløret noget som usandt.

Men hvis det kommer frem, at Holdt – som den mytoman han også er – har mere end pyntet på sine historier, må der gøres plads til ham i mausolæet for digtende reportere. Hvor han kan gøre Jan Stage med flere selskab.

Læs interview med Jacob Holdt på næste side.